УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 11 (97)

2000

ЛИСТОПАД

КНИГИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" ПОПОВНЯТЬ ВАШІ КНИЖКОВІ ПОЛИЦІ:

Протоколи засідань Львівських архієпархіальних соборів (1940-1944 рр.) */ Наук.ред.о.д-р А.Бабяк. – 2000. – 444 с., 10,00 грн.*

Це видання містить тексти протоколів засідань підготовчих та урочистих сесій цих соборів, взяті з Центрального державного історичного архіву (ЦДІАЛ). Зібрання духовенства, які скликав Митрополит Андрей Шептицький, відбувалися у складний період нашої історії – Україна була окупована нацистами. Основною метою соборів було підтримання духу терплячого народу і зближення його з душпастирями. Перші два собори займалися питаннями богопочитання (розглянув перші три Божі заповіді), а наступні (1942-1944) – решту заповідей Господніх і їх відношення до життя народу.

"Протоколи" зацікавлять істориків та усіх тих, хто хоче пізнати нашу церковну та суспільну історію.

Тівольє П. **Споконвічні проблеми** */ Пер. з франц. о. В.Прокопіва. – 1997. – 208 с., 4,00 грн.*

Автор книги – французький католицький священик, який ревно проповідував Христа у приміських пролетарських кварталах Парижа, де панували невірство і байдужість до Бога.

Ця книга – немовби записана проповідь, що просвітила вже багатьох людей. І саме в цьому її вартість та популярність. Основні релігійні істини викладено у ній коротко і зрозуміло.

Катрій Ю. **Перлини Східних Отців** */ Вид-ня 2-ге. – 1998. – 344 с., 4,00 грн.*

Видання продовжує серію "Українська духовна бібліотека". Автором книги є відомий священик, який написав "Пізнай свій обряд", "Господи, навчи нас молитися" та ін. У "Перлинах Східних Отців" зібрано своєрідну антологію творів св. Василія Великого, св. Івана Золотоустого, св. Єфрема Сирійського, св. Теодора Студита та ін. Вислови цих великих вчителів Церкви Христової систематизовано, тобто подано у кількох десятках розділів за алфавітним порядком: "Ангел охоронець", "Богослужіння", "Боротьба", "Душа", "Молитва" тощо. Думки святих направду є дорогоцінними перлинами мудрості. Вони втішають кожне християнське серце, яке шукає Бога. Книга адресована широким колам читачів.

У наших кіосках можна придбати періодичні видання: часопис "Місіонар", вісник "Дзвіниця", альманах "Київська Церква", газети "Арка", "Вірую".

СЛОВО РЕДАКТОРА

Минула золота осінь, подякуймо Богові за гарний урожай. Незважаючи на економічні негаразди та безгосподарність, голоду, сподіваємося, не буде. Святійший Отець закликає нас молитися цього місяця за те, щоб політики та економісти більше дбали про добробут народу.

В цьому числі особливу увагу звертаємо на тему покликань до монашого та священичого стану. Місійний намір Апостольства молитви містить заклик молитися за численні та ревні покликання. Приклад о. Мелетія Рішка,ЧСВВ, який нещодавно вступив на стежину священичого служіння, о. Матея Гавриліва, ЧСВВ, який крокує цією стежиною вже 25 років та о. Івана Барабаша, який відзначив 10-літній ювілей священства повинен би заохотити багатьох юнаків вступати у монастирі і семінарії. Це зовсім не важко. Інтерв'ю з о.Василем Зіньком,ЧСВВ висвітлює тему покликань. Репортажі про відпуст у Жовкві, прощі до с.Крилоса на Івано-Франківщині та Білорусі піднесуть на дусі наших читачів і заохотять їх взяти участь у майбутніх паломництвах, приміром до м. Полоцька 12 листопада і м. Володимира Волинського 26 листопада, на празник св.Йосафата. Проте не всі зможуть побувати у тих місцях, де він жив і похований. Таким читачам пропонуємо короткий життєпис нашого священномученика.

Під рубрикою "З життя Церкви" вміщаємо інформацію про прес-конференцію на Святоюрській горі, де йшла мова про реорганізацію єпархій УГКЦ, візит Папи та ін.

Також у інших повідомленнях дізнаєтеся про інтронізацію Сокальського єпарха Кир Михаїла Колтуна, ЧНІ, перенесення Фатімської фігури Матері Божої на Львівщині, про відкриття академічного року у римо-католицькій семінарії тощо.

У своєму черговому матеріалі о.Мелетій Батіг, ЧСВВ розповідає про навернення одного чоловіка до Бога. Поетична сторінка містить духовні вірші наших читачів, а діти та молодь, мабуть, будуть задоволені з оповідання "Маленькі речі" – про хлопчика Юрія, який збагнув вартість спілкування.

Вітаємо з вибором новий провінційний заряд сестер Василіянок в Україні і закликаємо наших читачів молитися за те, аби він якомога краще виконував своє відповідальне служіння.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

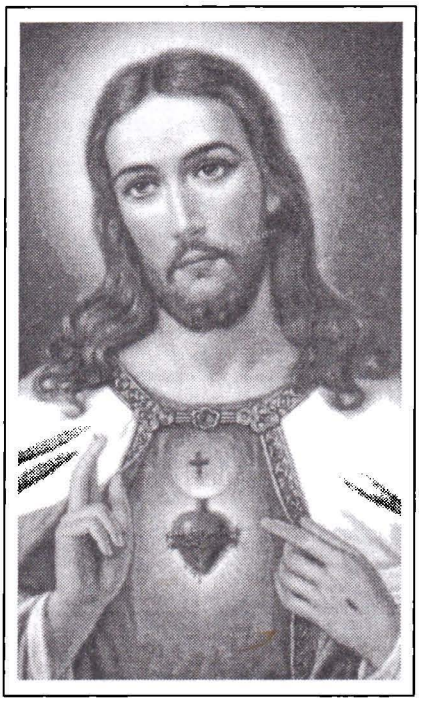

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ПОЛІТИКИ Й ЕКОНОМІСТИ В КОЖНІЙ КРАЇНІ СВІТУ УСВІДОМИЛИ ОБОВ'ЯЗОК ДБАТИ ПРО ДОБРОБУТ НАРОДУ, ПЕРЕДУСІМ ПРО БІДНИХ.

Хоча панує загальна думка, що політика, чи навіть дипломатія, – це ніщо інше як "культурна брехня", все ж таки і політики можуть бути добрими християнами. Кожну діяльність, в тому числі політичну чи економічну, можна виконувати з любов'ю. Таким

чином, прославляти Бога і допомагати ближнім. Політики та економісти мають доступ до великих фінансів, які легко "липнуть" до рук і до серця та можуть засліпити, а то і зіпсути людину. Нам усім треба молитися за те, щоб Господь захистив їх від такої небезпеки та щоб вони дбали не за своє власне добро, а за добробут цілого народу, передусім за найбідніші верстви населення.

Місійний: ЩОБ ЧИНИ І ЗГРОМАДЖЕННЯ БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ, ВИКОНУЮЧИ СУМЛІННО СВОЮ МІСІЙНУ РОЛЬ, СПРИЯЛИ ЗРОСТОВІ ЧИСЛЕННИХ І ДОБРИХ ПОКЛИКАНЬ ДО БОГОПОСВЯЧЕНОГО СТАНУ.

Ми повинні бути свідомі того, яку важливу роль в місійному служінні Церкви виконують Чини, Згромадження та Інститути богопосвяченого життя. В багатьох країнах Заходу в монастирях залишилися тільки старенькі особи. Монастирі порожніють, їм бракує нових і ревних покликань. Молімся до Господаря жнив за те, щоб послав численних і витривалих робітників у свій виноградник. Молімся також за те, щоб усі ті, які відізвалися на Божий поклик, побороли всі спокуси та витривали до кінця, сумлінно виконуючи своє місійне завдання і сприяючи зростові нових і добрих покликань.

Місцевий: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ВВІЙШЛИ У ТРЕТЄ ТИСЯЧОЛІТТЯ ВЗАЄМНО ПРИМИРЕНИМИ.

З радістю помічаємо нині деякі кроки щодо взаємного примирення християнських Церков в Україні. Зменшується число громад у яких панує протистояння. В багатьох містах та селах України відчутно покращуються міжконфесійні відносини. Відрадно пригадати, що УАПЦ відмовилася від вибору власного Патріарха з метою об'єднання в єдиний патріархат усіх православних Церков України. Ми мріємо про те і молимося за те, щоб християни кожної конфесії України робили помітні кроки до взаємного примирення вже тепер, на порозі третього тисячоліття, та щоб здійснилася воля Божа і було лише одне стадо і один пастир.

Покровитель на листопад – св.Іван Золотоустий, 13 (26)

Він народився 344 року в сирійському місті Антіохії, в побожній родині. Його мати подбала за те, аби діти отримали чудову освіту. Іван у молоді роки вивчив основи філософії, ораторського мистецтва. Відзначався глибокою побожністю, скромністю, лагідністю. Спочатку працював адвокатом, але вирішив залишити світову марноту і почав вести аскетичне життя - у молитві і самозреченні. Великий вплив на його побожне життя згодом мав архиєпископ Антіохії св.Мелетій. У віці 26 років св.Іван написав шість цінних книг про священство. Проводив суворе пустельницьке життя серед самітників, а після цього повернувся до Антіохії і був висвячений 386 року на священика. Впродовж 12 років молодий

єпископ допомагав цьому старенькому владиці у пасторальній праці. Великі плоди приносили проповіді св.Івана серед жителів міста. 398 року його потайки висвятили на Царгородського єпископа за наказом імператора. Новопризначений владика викорінював погані звичаї у місті, подбав за бідних, за обнову священства, тощо. Багато перешкод душпастирю Царгорода створювала цариця Євдокія, яка все зробила для того, аби св.Івана прогнали на заслання.Воно призвело до втрати його здоров'я. Заступництво Папи не вплинуло на рішення імператора. Св.Івана везли аж над Чорне море, але по дорозі, 407 року, він помер. Св.Церква проголосила його Учителем Церкви. За своє красномовство отримав титул «Золотоустий». Також св. Іван упорядкував Службу Божу для вжитку у церквах східного обряду.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ, НЕ ЛИШЕ ЖІНКИ, АЛЕ І ЧОЛОВІКИ, ГЛИБОКО УСВІДОМИЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК ЗАХИЩАТИ ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ У ВСІХ ЙОГО ВИМІРАХ.

Місійний: ЩОБ В УСІХ-УСЮДАХ ШАНУВАЛАСЯ ГІДНІСТЬ ДІТЕЙ ТА ЗНИКЛИ РІЗНІ НАДУЖИТТЯ ДІТЬМИ.

Місцевий: ЩОБ МУЧЕНИЧА КРОВ, ПРОЛИТА ЗА ВІРУ, СКРІПЛЮВАЛА У МУЖНОСТІ ВСІХ ХРИСТИЯН УКРАЇНИ.

Покровитель на грудень – св. Боніфатій-мученик, 6(19)

ПОПРАВКИ:

У ч. 7-8 за цей рік вміщено статтю "Чергова місійна подорож на Східну Україну". Хочемо внести деякі поправки. Заголовок слід читати так: "Чергова подорож на Східну Україну". У 2, 7, 14, 32 рядках на стор. 204 слово "місійний" не потрібно читати. У 1 рядку на стор. 205 слово "неоране" є зайвим. Крім того, у 2, 8 і 9 абзацах на стор. 204 перед словом "місійних" додаємо слово "василіянських".

У минулому числі "Місіонаря" на стор. 288 допущено помилку. У рядку "на обкладинці замість" "Покров Пресвятої Богородиці (автор Володимир Свідерський)" слід читати "Покров Пресвятої Богородиці (автор Ювеналій Мокрицький)".

РЕДАКЦІЯ ПРОСИТЬ ВИБАЧЕННЯ ЗА ДОПУЩЕНІ ПОМИЛКИ.

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Нема нічого зовнішнього для людини, що, входивши в неї, могло б її осквернити; лише те, що виходить з людини, те оскверняє людину" (Мк 7,15).

Ці Ісусові слова адресовані натовпу слухачів, які добре знали ті норми, що їх Старий Заповіт та рабинське вчення давали для того, щоб могти наблизитися до священного храму. Це був обряд омивання рук та миття предметів, що описується у Євангелії від Марка (пор. Мк 7,3-4). Але це зовнішнє очищення мало бути лише виявом внутрішньої, духовної чистоти, хоча в дійсності забувався справжній сенс тих обрядових практик. Зосереджувалася увага лише на скрупульозному і формальному дотриманні незліченних правил.

"Нема нічого зовнішнього для людини, що, входивши в неї, могло б її осквернити; лише те, що виходить з людини, те оскверняє людину".

Хоч це твердження досконало узгоджувалося з юдейськими законами, проте на цей час позиція Ісуса була дуже сміливою. Він виступав проти течії і відновлював велику традицію пророків, які завжди закликали народ до правдивого культу, тобто до поклоніння у глибинній свідомості, а не лише зовнішнього, – з єдиною турботою не торкатися тієї їжі та предметів, які проголосили нечистими.

Тому тут Ісус, як і у цілому своєму навчанні та своїй поведінці, не бажає скасувати закон. Він хоче, щоб його виконували і прагне відновити його глибоке значення та ціль, яка полягає в тому, щоб наблизити людину до Бога.

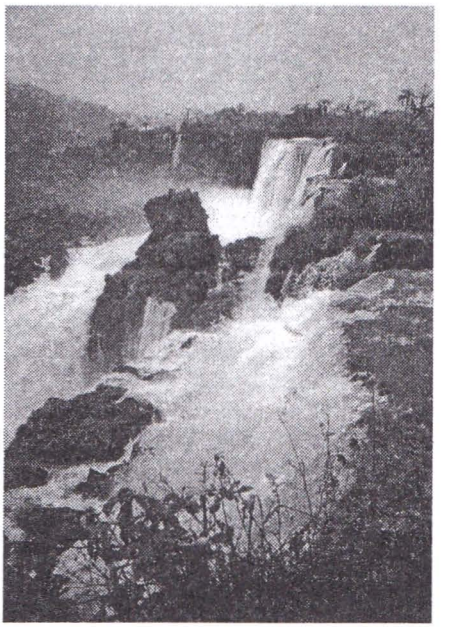

"Нема нічого зовнішнього для людини, що, входивши в неї, могло б її осквернити; лише те, що виходить з людини, те оскверняє людину".

В цій другій частині Ісусового вислову йдеться натомість про справжнє осквернення. Людина оскверняється не тим, що входить в неї, але тим, що виходить із неї. З її нутра, з її серця виходять думки, "недобрі помисли", які породжують "розпусту, злодійство, вбивство, перелюби, загребущість, лукавство, обман, безсоромність, заздрість, на-

клеп, бундючність, безглуздя" (Мк 7,21-22).

Ісус хоч і позитивно оцінює створіння, хоч і знає, що людина створена на образ Божий, проте Він знає людське єство та його схильність до злого. Для цього Спаситель вимагає навернення.

Зі слів, які ми розглядаємо, стає ясною та очевидною його строгість стосовно моралі. Він хоче створити в нас чисте і щире серце, щоб із нього випливали, як із чистого джерела, добрі думки та бездоганні вчинки.

"Нема нічого зовнішнього для людини, що, входивши в неї, могло б її осквернити; лише те, що виходить з людини, те оскверняє людину".

Отож, як жити нам цим Словом?

Якщо це не речі, предмети, їжа, чи все те приходить ззовні, робить нас нечистими, віддаляє нас від приязні з Богом, але саме людське "я", серце людини, її наміри, то, очевидно, що Ісус хоче, аби ми задумувалися над глибинною мотивацією наших вчинків і нашої поведінки.

Для Ісуса – ми це знаємо – існує лише одна мотивація, що робить чистим все те, що робимо. **Це любов.**

Хто любить, той не грішить, не вбиває, не зводить наклепу, не зраджує.

А значить? Дозвольмо, щоб двадцять чотири години на добу нами керувала любов, любов до Бога і до наших братів та сестер. Тоді будемо християнами на всі сто відсотків.

К'яра ЛЮБІХ

"ДЯКУЄМО ТОБІ, БОЖЕ" (Пс 75,1)

Слава Ісусу Христу!

Складаю щиросердечну подяку Ісусові Христові, Матері Божій Неустанної Помочі за заступництво перед Богом. Мої молитви були вислухані у безнадійних справах.

Закликаю всіх, хто знаходиться в складному становищі, молитися до апостола Юди-Тадея і Матері Божої.

Оксана М.,
Сокальський р-н
Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Успішне закінчення школи і одночасно здача вступних іспитів – все це стало можливим тільки завдяки щирим молитвам моїх рідних і заступництву Матері Божої та св. Юди Тадея. За вислухані молитви складаю сердечну подяку Господеві Ісусові Христові.

Дмитро К.,
м. Львів

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ (2)

У попередньому числі "Місіонаря" ми ознайомили вас з життям і діяльністю отців Василіян в Аргентині. У цьому числі вміщаєм матеріал про Бразилію.

БРАЗИЛІЯ. Це найбільша країна південнно-американського континенту. Донедавна Бразилійська Провінція св. Йосифа була найчисленнішою провінцією Василіянського Чину. І нині вона не мала, найбільша від неї лише українська Провінція.

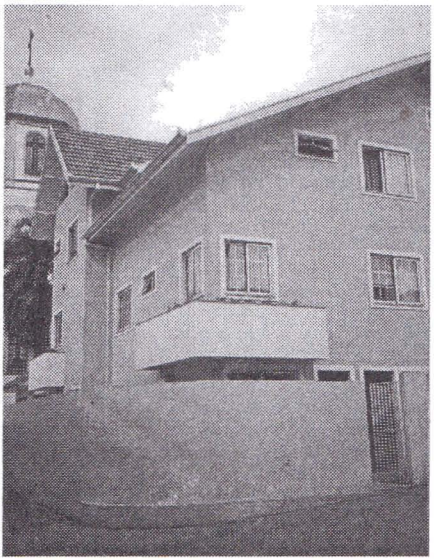

На світлині: провінційний дім отців Василіян у Куритибі

Чин св. Василія Великого у Бразилії нараховує 114 членів. З них 70 священиків, 44 брати (серед них – 34 студенти). Крім того 13 новиків і кандидатів готуються до чернечого життя у новіціятському домі м. Іваї. Провінцію очолює Протоігумен о. Домінік Стареправо. Осідок її знаходиться у м. Куритибі, у недавно збудованому провінційному домі. Там же є церква Різдва Пресвятої Богородиці. У Куритибі діє ще один монастир. Він – найбільший, тут є студійний дім, де живуть професори і студенти. Отці Василіяни керують факультетом філософії, а теологію студенти вивчають у римо-католицькій Колегії "Кларетіянум".

Монахи Василіянського Чину у Бразилії виконують передовсім пасторальне місійне завдання.

У м. Прудентополі діє найбільший душпастирський осередок, звідкіля отці Василіяни доїжджають до 30 дочірніх церков. При тому монастирі діє мала семінарія (духовний ліцей, подібний до Бучацького в Україні), де навчається 52 учні. Крім згаданих трьох монастирів нараховується 14 місійних станиць та душпастирських резиденцій. Отці Василіяни живуть і моляться у спільноті, а на суботу та неділю роз'їжджаються по дочірніх церквах. У кількох містах під проводом отців Василіян виходять в ефір радіопередачі релігійного змісту. У Прудентополі діє василіянське видавництво, де регулярно виходять друком їхній "Місіонар", газета "Праця" та чимало релігійної літератури. Єромонахи Василіянського Чину у Бразилії є духовними провідниками п'ятьох жіночих Згромаджень богопосвяченого життя, Апостольства молитви, Марійської дружини, УМХ та інших релігійних згуртувань.

Хоча більшість членів Провінції володіє українською мовою, виникає проблема асиміляції. Щороку покликання до монашого стану зменшуються.

Бразилійська Провінція проводить душпастирську працю в Європі – у Новому Ільмі (Німеччина), у Братфорді (Англія). Багато членів цієї Провінції виконують служіння у двох папських колегіях у Римі.

Теперішній Протоархимандрит Чину о. Діонісій Ляхович, ЧСВВ також належить до Бразилійської Провінції.

На світлині: василіянська церква у Понта-Гросса (Бразилія)

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В ІНСТИТУТІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

У Львівському державному Інституті фізкультури нещодавно відбулась наукова конференція на тему: *"Єдність фізичного і духовного в людині"*, присвячена 2000-літтю Різдва Христового. В ній взяли участь науковці вищих навчальних закладів, духовенство, різних церков, представники влади, молодіжних та громадських організацій. Співорганізатором цього заходу була Львівська Богословська академія.

Вступним словом відкрив конференцію ректор цього Інституту п. Мирослав Герцик, який наголосив на важливих аспектах фізичного і духовного виховання молоді. Своїми роздумами з цього питання поділились віце-ректор Львівської Богословської академії п. Мирослав Маринович, голова обласного відділення Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім. Т. Шевченка п. Ярослав Пітко, професор Олег Гринів, голова обласного Всеукраїнського педагогічного товариства п. Марія Швед, заступник начальника управління освіти Львівської облдержадміністрації п. Роман Бабій, народний депутат України, майстер спорту п. Ярослав Кендзьор.

Змістовним був виступ Преосвященного владики Кир Андрія Сапеляка, Салезіянина, який поділився досвідом роботи отців Салезіян з молоддю, зокрема йшлося про релігійне і фізичне виховання. Доповідач наголосив на необхідності поліпшення духовної праці з молоддю, завданнях Церкви в цьому напрямку: щоб в здоровому тілі був здоровий дух.

Важливу проблему духовності серед молоді порушили у своїх виступах о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, ректор Львівської духовної академії православної Церкви КП о. протоєрей Віталій Політило та ін.

На конференції велась мова про те, що добре було б за прикладом Митрополита Андрея Шептицького створювати при церквах спортивні організації. Добрий досвід співпраці УГКЦ і спортивних організацій є, зокрема, у м. Бродах, при окремих парохіях м. Львова.

Висловлювались побажання студентів та викладачів Інституту щодо подальшої співпраці з священиками різних конфесій, монашими Чинами і Згромадженнями з метою поліпшення душпастирської праці серед студентської молоді.

СВЯЩЕНИЧІ СВЯЧЕННЯ У БОРОНЯВІ

Василіянський Чин в Україні поповнився ще одним новоєреєм. 1 жовтня у монастирській церкві отців Василіян с. Боронява єпископ-ординарій Мукачівської єпархії Іван Семедій рукоположив на священика о. диякона Мелетія (Василя) Рішка, ЧСВВ.

З владикою св. Літургію відправляв Протоігумен о. Йосиф Будай, ЧСВВ та вісім священиків. За добру священичу дорогу о. Мелетія молилися монахи, монахині, родичі села Драгово та вірні. Отець Мелетій має ще рідного брата Климентія, який є монахом Василіянського Чину. Їх обох обдарував Господь гарним голосом і слухом.

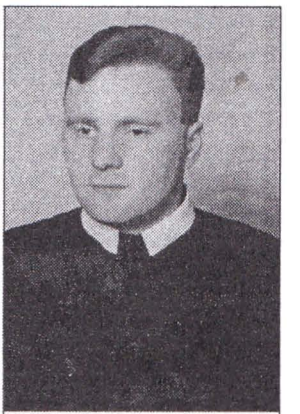

На світлині: о. Мелетій Рішко, ЧСВВ

Отець Мелетій Василь Рішко, син Федора та Олени Рішко, народився 8 грудня 1974 року в с. Драгово Хустського р-ну Закарпатської області в селянській родині. 19 грудня 1974 року був охрещений підпільним священиком Степаном Урстою. З 1981 по 1991 рр. навчався у середній школі. Після закінчення школи 8 серпня 1991 року вступив на новіціят отців Василіян в с. Крехів. 16 травня 1992 року у Жовкві був облечений в габіт.

20 червня 1993 року на празник Пресвятої Євхаристії склав перші тимчасові обіти на руки о. Протоархимандрита Ісидора Патрила, ЧСВВ.

Після новіціяту був направлений до Боронявського, а опісля до Малоберезнянського монастиря, де виконував обов'язки протопсальта та катехизував дітей у школі.

З 1995 по 1997 рр. навчався в Золочівському Інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського.

З 1997 по 2000 рр. продовжував богословські студії у католицькій семінарії (Перемишль, Польща). Професію довічних обітів склав 11 липня 1999 р. у Жовкві на руки о. Протоігумена Теодозія Янківа, ЧСВВ.

5 вересня 1999 р. у Гошівському василіянському монастирі з рук Преосвященого Митрополита Кир Івана Мартиняка отримав дияконат.

ПРОВІНЦІЙНА КАПІТУЛА СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК

14-16 жовтня 2000 року відбулась провінційна капітула сестер ЧСВВ Провінції Пресвятої Трійці. Сесії капітули проходили у провінційному домі сестер по вул. Кирила і Методія, 17 у Львові.

На капітулі були обговорені і вирішені справи провінції, як теж обрана нова Провінційна Рада у складі: Протоігуменя мати Маргарета Гутник, провінційні дорадниці: с. Ірина Пагулич, с. Йоанна Овсяник, с. Йосифа Кіяк, с. Тереса Тягур. Заступницею протоігумені обрана с. Йоанна Овсяник.

Від Генеральної Управи сестер ЧСВВ на капітулі були присутні Архимандриня мати Дія Стасюк, Генеральна вікарія с. Варвара Джін Мігальчик та Генеральна дорадниця с. Валентина Гадарау.

Рада у новому складі розпочала свою працю 26 жовтня 2000 року, коли закінчиться термін обов'язків попереднього складу Провінційної Ради.

Бажаємо новому складу Ради Божого благословення і успішної праці на славу Божу і користь сестер ЧСВВ.

с. Констанція СЕНЮК, ЧСВВ

На світлині: учасники капітули. Нижній ряд (зліва направо): с. Надія Островська, с. Валентина Гадарау, м. Маргарета Гутник, м. Дія Стасюк, м. Констанція Сенюк, с. Варвара Джін Мігальчик, с. Василія Николайчук, с. Маргарета Андрієвська.

ВІДПУСТОВІ СВЯТКУВАННЯ У ЖОВКВІ

Осінній день видався напрочуд сонячним, гарним. З багатьох міст Галичини у Жовкву в храм Пресвятого Серця Христового з'їхались прочани на ювілейні святкування з нагоди празника св. мученика Партенія. Серед них вірні з Івано-Франківщини, Бродів, багатьох теренів Галичини.

Урочисту Архиєрейську Святу Літургію з нагоди храмового празника у рік Великого ювілею 2000-ліття Різдва Христового очолив єпископ-помічник глави УГКЦ Кир Любомир Гузар, співслужили отець-ігумен Жовківського монастиря Марко Максимів, ЧСВВ, отець-ігумен Крехівського монастиря Василь Тучапець, ЧСВВ та світські священики різних парохій.

Змістовну проповідь з нагоди храмового празника св. мученика Партенія виголосив Преосвященніший владика Кир Любомир Гузар. Він, зокрема, говорив про тих священиків, братів-монахів та вірних Греко-Католицької Церкви, які були переслідувані за віру, гинули в тюрмах, далеких сибірських таборах, але не зрадили віру Христову Церкву. Мабуть, найціннішим даром є дар віри, який зуміли зберегти люди впродовж багатьох років переслідувань і передавали з покоління в покоління .

Багато людей приступили до святої Сповіді і Святого Причастя. Гарно співав під час св. Літургії хор церкви Пресвятого Серця Христового.

З подячним вітальним словом до присутніх звернувся ігумен Жовківського монастиря о. Марко Максимів.

Учасники празника мали можливість помолитись перед мощами св. Партенія, випросити через його заступництво в Бога необхідних ласк для себе і своїх родин, для нашої України.

На світлині: вірні греко-католицької церкви с. Воскресінці, що на Івано-Франківщині з о. Терентієм Довганюком,ЧСВВ під час відпустових святкувань у Жовкві. Світлина Галини Фесюк

ДУХОВНИЙ ЗДВИГ У КРИЛОСІ

Як ми вже повідомляли у вступному слові, 13-15 жовтня у с. Крилос біля Галича на Івано-Франківщині відбулася Сьома Міжнародна проща вервиці, організована місійним Згромадженням св. Кирила і Методія в Україні.

На відміну від минулорічної прощі у Бороняві, коли безперестанку падав дощ, у Крилосі була напрочуд прекрасна і тепла погода усі три дні.

У п'ятницю, 13 жовтня, коли припала 83-тя річниця останнього Фатімського об'явлення, розпочалася Сьома Міжнародна проща вервиці у Крилосі Архиєрейською св. Літургією. Новозбудовану дерев'яну церкву, яка дуже подібна до тієї дерев'яної у Шевченківському гаї у Львові, посвятив владика Іриней Білик, ЧСВВ, Бучацький єпарх. До вечора весь час прибували нові паломники з околиць, а також з Москви та Сибіру. О 18 годині було відспівано вервицю (страсні таїнства). До пізнього вечора до небес линули прекрасні релігійні пісні у виконанні вірних греко-католиків з м. Москви.

Субота, 14 жовтня. Цей день організатори прощі назвали "фатімським", тому що перед Службою Божою була посвячена ікона блаженних Франциска і Якинти, а також велика ікона Фатімської

На світлині: багато тисяч прочан у Крилосі моляться за єдність Церкви

Богоматері у візантійському стилі. Їх освятив владика-емерит Софрон Дмитерко, ЧСВВ, який виголосив пригнагідну проповідь українською та німецькою мовами. Після св. Літургії організатор прощі п. Й. М. де Вольф роздав новопосвячені вервиці дітям та молоді, яких було більше двох тисяч із Західної і Східної України, Росії, Білорусі.

Мішаний хор ("Херувими" зі Львова, музично-богословське училище зі Львова і вірні Золочева) виконали співану вервицю за тією мелодією, яка була визнана найкращою на конкурсі.

Досить зворушливо виглядала процесія зі св. Тайнами, яка проходила неподалік від історичного комплексу с. Крилос. Після реєстрації груп молоді відслужено молебень до Матері Божої. Потім проводилися дискусії на тему "Греко-католицька Церква та її сьогодення". О пів на десяту вечора, на імпровізованому престолі, розміщеному у долині, відслужено Архиєрейську св. Літургію, яку очолив владика Ірине́й Білик, ЧСВВ.

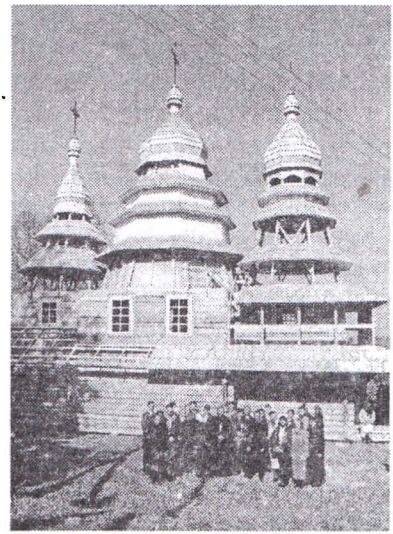

На світлині: церква у Крилосі, яка буде перевезена у Москву

Майже опівночі багатотисячна спільнота паломників із свічками у руках, пройшовши цілий історичний комплекс Крилоса, дійшла до джерела. Тут відбулися нічні чування. Тисячі паломників приступили до св. Сповіді. Цю Тайну уділяли священики з України і з-за кордону цілу ніч...

В неділю, 15 жовтня, вранці василіянські студенти співали Утреню. Багато священиків відслужили св. Літургію на закінчення нічних чувань. Таїнства вервиці відспівав згадуваний мішаний хор. О 11 годині розпочалася урочиста Архиєрейська св. Літургія, яку очолив владика-емерит Софрон Дмитерко, ЧСВВ. Через свою тяжку недугу він, щоправда сидів, а на освячення і св. Причастя таки підвівся. Проповідь виголосив о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Вона на початку стосувалася значення міста Галича у нашій історії. Тут після зруйнування Києва монголо-татарами була резиденція галицьких митрополитів та численного монашества. На Крилоській горі розкинулися княжий двір, церква та монастирі. Галицьке князівство було осередком культурного і духовного багатства українців. Він набув своєї ваги у час московської експансії. Галич став немовби опорою українського і католицького духу народу. У другій частині проповіді на тему Євангелії, у якій читалося про жінку з Ханаану, наголосив він на важливості могутнього Покрову Пресвятої Бого-

родиці. Їй поручив в опіку наш народ князь Ярослав Мудрий у 1037 році. Жінка з Ханаану не зламалася у випробуваннях віри і кожен християнин повинен у них зростати.

На гострих схилах пагорбу біля 25 священиків уділяли вірним св. Причастя при прекрасному співі мішаного хору. На закінчення Служби Божої було зачитано віднову посвяти Непорочному Серцю Марії. У заключному слові п.Й.М. де Вольф тепло подякував владиці-емериту Софрону Дмитерку, ЧСВВ, який від самих початків і до нині сприяє та допомагає місійному Згромадженню. Він наголосив на потребі нової євангелізації усюди, зокрема на Сході України, Білорусі та у цілій Росії. За це завдання всі ми, члени Церкви, співвідповідальні. Бо Христова благовість завершується словами: "Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи..." (Мт. 28,19).

Учасник прощі

ПОЧИТАННЯ БОГОРОДИЦІ У С. ЛОПУШНА

На світлині: о. Дмитро Максимців під час спільної молитви з нагоди перенесення статуї Матері Божої.

З давніх-давен покровителькою українського народу вважається Пречиста Діва Марія. Нещодавно статуя Богородиці була принесена в наше маленьке село Лопушна Перемишлянського району на Львівщині. Щосуботи бабці, діти, онуки з побожним словом і молитвами проводжали статую від одного села до іншого. А, найголовніше, – вони радо прибігають під покров Марії. Великою радістю для кожного господаря є прийняти статую в своїй оселі.

Потім люди разом з усіма моляться до Господа і Пресвятої Богородиці. Така спільна молитва ще більше об'єднує нашу громаду, сприяє її духовному оновленню. У нашому житті, сповненому негараздів і проблем сьогодення, кожна людина шукає свій промінь світла. А для багатьох цим світлом, що дарує радість, є саме молитва.

Прямувати до Бога і жити за Його заповідями парафіян Лопушни навчає їхній духовний наставник о. Дмитро Максимців. Біля 25 років він жертвенно служить Богу і людям. Щирих слів вдячності заслуговує і регент хору УГКЦ с. Лопушна пан Михайло Климків.

Тетяна СТАРИК,
студентка ЛНУ ім. І. Франка

ПРО РЕОРГАНІЗАЦІЮ ЄПАРХІЙ УГКЦ, МАЙБУТНІЙ СОБОР ТА ВІЗИТ ПАПИ

12 жовтня у митрополичих палатах УГКЦ у Львові єпископ-помічник глави УГКЦ Кир Любомир Гузар ознайомив журналістів з реорганізацією єпархій нашої Церкви в Західній Україні. Вже відоме багатьом рішення Синоду єпископів в Бучачі (липень 2000 року) з Львівської архиєпархії утворити дві єпархії – Сокальську, яку очолює владика Михаїл Колтун,ЧНІ та Стрийську під проводом єпископа Юліана Гбура.Також до Тернопільської єпархії приєднано Зборівську (за винятком тієї частини, яка перейшла до Сокальської) і керує нею владика Михаїл Сабрига,ЧНІ. На Тернопільщині засновано ще одну єпархію – Бучацьку, яку очолив єпископ Іриней Білик,ЧСВВ. Основним мотивом цього перерозподілу Преосвященний владика Любомир назвав "душпастирський": щоб вірні і духовенство нашої Церкви перебували у тіснішому звязку з єпископом. Він повідомив присутніх про введення в дію цих рішень вже з 12 жовтня, а також про прийнятий на Бучацькому Синоді проект документу екуменічної концепції, який покликаний прискорити процес поєднання християн України в єдину Христову Церкву.

Іншою темою виступу єпископа-помічника глави УГКЦ перед журналістами стало засідання постійно діючого Синоду владик УГКЦ, який відбувся на початку жовтня. На ньому розглянуто питання про проведення наступних сесій патріаршого Собору. Їх першою фазою будуть підготовчі сесії по єпархіях у 2001 році, а другою – сесія Собору, на яку з'їдуться представники УГКЦ з цілого світу. Секретарем Собору призначено о.д-ра Михайла Димида. Владика Любомир наголосив на тому, що на попередніх сесіях відчувався брак належної підготовки до осмислення і розв'язання конкретних питань нашого релігійного життя. Приїзду Святійшого Отця Івана Павла II до України з нетерпінням вже кілька років очікують українські католики обох обрядів. Ця тема також була порушена на жовтневому зібранні наших ієрархів. Єпископ-помічник глави УГКЦ сказав: "Чекаємо на уточнення дати. Мабуть, це буде літо наступного року, у межах трьохчотирьох днів". Основною метою візиту Папи має стати пожвавлення духовного життя в Україні.

Наприкінці прес-конференції журналісти мали змогу задати запитання новопризначеним єпархам – Кир Юліанові Гбурові та Кир Михаїлові Колтунові. Усім присутнім було роздано документ – звернення Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ, адресоване духовенству, мирянам та усім людям доброї волі. Основними акцентами цього документу є нинішнє важке соціальне становище нашого народу, невиплата заробітньої плати (це вважається у Святому Письмі великим гріхом) та нечесне збагачення окремих суспільних груп, що не має нічого спільного ні з накопиченням капіталу, ні зі справжнім бізнесом. Звернення завершене оптимістичними думками і надією на мудрість нашого народу.

Ігор СКЛЕНАР

ІНТРОНІЗАЦІЯ СОКАЛЬСЬКОГО ЄПАРХА КИР МИХАЇЛА КОЛТУНА

В Сокальському храмі св. Петра і Павла, 17 жовтня відбулось велике торжество з нагоди інтронізації єпископа новоствореної єпархії Кир Михаїла Колтуна. Цей величний храм побудований в 1929 році. Приваблюють майстерно виконані розписи церкви художником Павлом Ковжуном та його учнями. Прекрасні ікони в храмі написані професором М. Остапчуком. Возвеличував торжество чудовий духовний спів церковного хору.

Сокальська єпархія була створена згідно з рішенням Бучацького Синоду, який відбувся в липні ц.р. з метою поліпшення духовної опіки вірних. В цю єпархію входить шість районів, зокрема, Сокальський, Радехівський, Бродівський, Кам'янко-Бузький, Жовківський, Буський та м. Червоноград. На території цієї єпархії створено 14 деканатів, 322 парохії, діють дев'ять монастирів. Понад 200 священиків з Львівщини, монахи і монахині різних Чинів і Згромаджень, численні гості, вірні взяли участь в урочистій Архиєрейській Святій Літургії, яку очолив Апостольський Нунцій в Україні Микола Етерович. З ним співслужили Преосвященніші владики – Кир Михаїл Колтун, єпископ-помічник глави УГКЦ Кир Любомир Гузар, Кир Іриней Білик, ЧСВВ, Кир Юліан Гбур, Кир Юліан Вороновський.

Змістовну глибокодуховну проповідь виголосив Преосвященніший владика Кир Любомир Гузар.

З вітальним словом від імені Святійшого Отця Івана Павла II звернувся до єпископів, священиків, представників влади, вірних Апостольський Нунцій в Україні Микола Етерович, а також уділив присутнім Апостольське благословення.

З словом подяки до Апостольського Нунція, представників влади, всіх вірних звернувся єпископ Сокальської єпархії Преосвящений Кир Михаїл Колтун.

Багато священиків, вірних Сокальської єпархії прийняли до своїх сердець Євхаристійного Христа. Під склепінням прекрасного храму св. Петра і Павла линуло "Многая літа".

Після закінчення Архиєрейської св. Літургії на подвір'ї біля храму відбувся концерт духовної пісні, де активну участь взяли хорові колективи військовиків.

Хай же Господь благословить усіх новопризначених єпископів, а також наших священиків, яких покликав на свою службу, щоб відважно свідчили про Бога, несли до мільйонів людських сердець світло Христової науки.

Ольга КРАК

СЛІДАМИ СВ. ЙОСАФАТА

Колись славний історик первісного християнства Тертуліян так писав: *"Кров мучеників стає посівом нових християн"*. У первісному християнстві мучеництво було живим свідоцтвом віри і любові до воскреслого Христа. Відважні мученики уособлювали живу присутність Христа і виявляли готовність відстояти правду Христової Церкви.

В ювілейному році наша Церква входить у третє тисячоліття з цінним скарбом святих наших мучеників та ісповідників віри. Вони ж, наші браття і сестри, не боялися стати за правду, полюбили нашу Церкву, народ, страждали у далекому Сибіру, у катівнях і в'язницях. Вони вдивлялися в образ Христа, віддаючи своє життя за правду.

Сьогодні слідами мучеників ступає молоде покоління. Яскравим свідоцтвом цього стала **ювілейна проща, що відбулась недавно у Білорусі у тих місцях, де працював св. Йосафат** під гаслом: "...Да будут всі єдино". Проща розпочалась з міста Вітебська, в якому було замучено св. Йосафата, а завершилась у місті Полоцьку, в якому 1705 року рукою Петра I було замучено монахів Василіян. У прощі взяло участь більш як сто греко-католиків з усієї Білорусі та України. За чотири дні прочани пройшли 100 кілометрів. Паломники несли хрест і мощі св. Йосафата. Незважаючи на різні перешкоди, у прощі від початку до кінця брали участь діти, молодь. Це дає надію на те, що наша Церква у Білорусі має майбутнє. Головним організатором прощі був о. Пахомій Ковальов, настоятель Полоцького монастиря монахів Студійського Уставу. Були запрошені з України шість братів-семінаристів і два брати ЧСВВ. Протягом цілої прощі

брати працювали в групах, навчали катехизму, допомагали приготувати вірних до св. Тайн. За молитвами св. Йосафата проща увінчалась щедрими плодами у день урочистої Літургії, на якій було охрещено молоду особу і перший раз прийняли Євхаристійного Христа п'ять молодих хлопців і дівчат. По закінченні прощі, на прохання білоруських греко-католиків, брати Василіяни відвідали вірних у Мінську, побували в Барановичах, Слонімі та в Жировицях.

Дай Боже, щоб благословенні землі України і Білорусі дали нам нових святих, які б у третьому тисячолітті стали живими свідками любові до Бога, Христової Церкви та рідного краю.

Бр. Йосафат ФІТЕЛЬ, ЧСВВ

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ КУНЦЕВИЧ – СПОДВИЖНИК ЦЕРКОВНОЇ ЄДНОСТІ

Св. Йосафат народився 1580 року у купецькій родині Кунцевичів у м. Володимирі-Волинському. Вишкіл проходив у рідному місті. 1604 року приймає монаший постриг з рук митрополита Іпатія Потія, творця унії. Вів дуже аскетичне та молитовне життя. Згодом був висвячений на священика і став настоятелем монастиря Пресвятої Трійці у м. Вільно. 1614 року став архимандритом тієї ж обителі, де вже жило 60 монахів. 1617 року разом з митрополитом Йосифом Рутським зреформував Василіянський Чин за зразком монаших Чинів Католицької Церкви. У червні 1617 року призначений єпископом-помічником Полоцьким. Згодом став архиєпископом Полоцьким. Був дуже жертвенний душпастир і сподвижник церковної єдності. Багато писав, зокрема пастирські повчання і катехитичні науки. Відважно обороняв з'єдинену Церкву, за що ненавиділи його нез'єдинені брати. Вони його вбили 12 листопада 1623 року. На гробі цього мученика діялися численні чуда. 1643 року його проголошено блаженним, а 1867 року - святим. Мощі св. Йосафата пильно берегли добрі люди від противників. Вони переховувалися по різних місцях нинішньої України, Білорусії, Австрії та Італії.

1963 року мощі урочисто встановлено у соборі св. Петра.

На світлині: гріб св. Йосафата у соборі св. Петра (Ватикан)

БІЛЬ І РАДІСТЬ МАТЕРИНСЬКОГО СЕРЦЯ

На автобусній зупинці стояло подружжя – Роман і Надія. Жінка звернулася до чоловіка:

– Ходімо до церкви.

– А кому я там потрібний?

– Та ж сьогодні свята неділя. Чуєш, дзвін дзвонить, Господь кличе нас. Наші діти вже там.

– Не докучай мені, іди своєю дорогою. Ось автобус під'їжджає.

Роман увійшов у нього і поїхав до міста.

У церкві Надія побачила своїх дітей, що стояли попереду. Приступила до св. Сповіді. Сьогодні її переживанням не було меж. Разом з дітьми прийняла св. Причастя із ними, потім молилася. Вони додавали їй життєвої сили. А після Служби Божої жона зайшла до захристії і схвильовано просила священика:

– Прийміть, прошу отця, на Службу Божу.

– В якому намірі?

– За свого чоловіка Романа.

– А що з ним?

– Як вам пояснити... Мабуть, буде мене залишати. Хоче він розлучитись, тому прошу відслужити св.Літургію за його навернення.

Парох записував у свою книгу намір і навів слова св. Августина: "Людино, Бог, що створив тебе, без тебе спасти тебе не може". Тут треба і доброї волі вашого чоловіка. Моліться за його навернення.

– Прошу отця, а мені жінки говорили, щоб священик відправив дев'ять Служб Божих в один день в різних церквах, – звернулась з таким запитанням схвильована жінка.

– Чому слухаєте жінок, а не священиків? У кожній Службі Божій в невидимий спосіб жертвується за нас сам Ісус Христос і ми не повинні сумніватись у вартості св. Літургії. Тому не завдавайте собі і священикам зайвих клопотів.

В той час Роман розважався зі своєю новою подругою у веселій компанії. Він потратив усі гроші, які взяв з сімейного бюджету. Наступного дня він повертався додому. Біля кіоску зустрів колишню однокласницю. Вони давно не бачились. Привітавшись, Роман запитав:

– Як здоров'я?

– Дякую Богові... Були усякі пережиття. Дочка моя хворіє, а тут ще одна драма. Чоловік мені одного дня спокійно сказав, що мене залишає. Це був грім серед ясного неба, але зробити щось я не змогла. Думала, що не переживу цього, але батько мене заспокоював і молив Бога, щоб я витримала це. Згодом він захворів, переніс операцію. Помер, ще місяць не пройшов з часу його смерті. А тепер надіюсь тільки на Бога. Через хвилину спитав:

– Вас суд розлучив?

– Який може бути суд? Я йому все прощаю і прошу Бога, щоб змилосердився над ним. На Страшний суд всі ми станемо.

Роман не міг її нічим

потішити, але останні слова йому запам'ятались. Ще вирішив прогулятись вулицями міста. Пройшов біля церкви, бачив, як люди виходили і заходили до неї, хрестячись. Господь теж запрошував його, але тяжкі гріхи перешкоджали піти до Божого храму...

Повертаючись додому, Роман думав про те, як усе буде вдома: "Знову сімейна сварка". Але, прийшовши, побачив свою дружину з діточками на городі.

Саме сьогодні він хотів сказати своїй дружині про розлучення. Та фраза подруги про Страшний Суд не полишала його. Врешті Роман переступив поріг власного дому.

– Тату, ми вчора з мамою ходили до церкви і молились за вас, – схопивши свого батька за руку, промовила наймолодша донька.

Роман запитав:

– Розкажи, як ви молились?

– Ми ось так руки склали і казали:"Боже, дай, щоб у хаті не сварились, не гнівались, не бились, щоб ми всі були такими добрими, добрими людьми..." Чуєте, тату!

У Романа щось защеміло у серці. Роман не знав, що має робити: внутрішня боротьба заполонила його душу. Мабуть, все повинно вирішитись у відвертій розмові між ним і жінкою.

В цей час до них завітав родич. Привітавшись, він тут же сказав Романові:

– Твоя мати тяжко захворіла. Швидка допомога забрала її до лікарні. Вона зараз знаходиться в реанімації, хоче дуже бачити тебе, Романе.

Той миттєво вирушив до лікарні. Мати важко дихала, просячи Божої допомоги.

– Дякую, сину, що прийшов. Поклич священика. Може полегшає. Заболіло моє серце, бо почула, що недобре робиш. У нашій родині, скільки я пам'ятаю, не було розлучень. Тому прошу тебе: цього не роби. Можливо, я помру, то ж дай мені спокій у вічності, щоб я не осоромилась перед Богом за дітей, які нехтують Божі заповіді. Не засмучуй також душі свого батька. Вмираючи, він мені доручив виховати вас добрими християнами. Можливо, і в цьому є моя вина, що не дала вам доброго християнського виховання. Тому хочу, щоб Бог мені простив, а ти навернувся до нього. Романе, не рани мого серця.

Мати плакала. Роман не виправдовувався.

– Мамо, пробачте мені. Я тяжко згрішив перед Богом, перед своєю родиною і перед вами. Я все зроблю, що ви скажете. Ще сьогодні привезу до вас священика.

При цьому він взяв праву руку своєї матері, приклав до свого обличчя, поцілував її і гірко заплакав. А мати, поклавши свою спрацьовану руку на голову свого сина, промовила:

– Сину, твої сльози є для мене великою радістю і втіхою. Нехай Бог тебе благословить, лиш виконуй Його святу волю, прошу тебе...

Їй було важко говорити.

Лікарка сказала синові не тривожити хвору матір.

Ще того ж дня Роман пішов до священика, який погодився прийти до матері. Роман сповідався теж зі своїх гріхів. Священик уділив матері святу Тайну оливопомазання, сказавши:

– Надійтеся на Бога, то ваше здоров'я повернеться.

Роман повернувся додому зовсім інший. Дружина ніяк не могла зрозуміти його радості, адже мати важко хвора. На її запитання він відповів:

– Причиною недуги матері були мої недобрі вчинки. Я висповідався і вирішив виправити своє життя. Прошу тебе, пробач мені, моя добра і дорога дружино! Лиш про мої погані вчинки ніколи не згадуй і нічого не говори нашим дітям. Мені соромно саме перед ними. Мати, надіюсь, виздоровіє.

– Добре! – відповіла дружина, обтираючи з свого обличчя сльозу.Через хвилину додала:

– Ідімо до хати і подякуймо Богові молитвою.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

ХРАМОВІ В РАДВАНЦЯХ – 300 РОКІВ

Старовинний храм Різдва Пресвятої Богородиці у селі Радванцях на Львівщині височіє вже триста років. У час комуністичної влади був зачинений. Вірні сходилися на молитву до дзвіниці.

Парох с. Корчинці о. Михайло Яремчук, до якого належить й дочірня церква в Радванцях, подбав за проведення місії з нагоди 300-ліття храму та двотисячоліття Різдва Христового. Молитовна програма тривала три дні. Духовні науки голосив о. Василь Зінько, ЧСВВ. Катехизували дітей та молодь сестри Йосафатки Матея і Доротея.

Головна урочистість відбулася на свято Різдва Пресвятої Богородиці за участю єпископа Михаїла Колтуна, ЧНІ та багатьох священиків.

НОВІ ВИДАННЯ

НОВА КНИГА – "БОЖИЙ ПАЛЕЦЬ"

Парох міста Болехова на Івано-Франківщині о. Володимир Серемчук подарував авторові цих рядків свою видану нещодавно книгу "Божий палець" (Івано-Франківськ, "Нова Зоря"). Вона містить цілу низку прикладів з життя нашого народу, над яким милосердився Господь Бог і Пресвята Богородиця.

Годі відірватися від читання цієї духовної книги, бо вона викликає глибоке зворушення. У 43-ьох оповіданнях позмінювані лише прізвища людей. Особливої уваги заслуговує одне з них – "Не роби того, доню!" Померла мати перестерегла свою дочку перед тим, аби вона не зробила аборт. Дитина послухала свою матір і виховує нині п'ятьох дітей.

Велика подяка о. Володимиру Серемчуку за таку цінну книжку.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ШЛЯХ ДО СВЯЩЕНСТВА І МОНАШЕСТВА

Отець Василь Зінько, ЧСВВ відомий не лише як невтомний місіонер, а й апостол щодо покликань до священичого і монашого стану. З нагоди ювілейного року ми поставили йому ряд запитань.

– Отче Василю, у зв'язку з складним економічним становищем в Україні дорога до семінарії, а й навіть інколи до монастиря буває часто з перешкодами. Що Ви скажете з цього приводу?

– Нічого на світі немає легкого. Тим більше шлях до священства важкий. Ці труднощі слід перемагати, і то неодноразово. З давніх-давен підготовка до служби Богові у священичому і монашому стані проходила у різних випробуваннях. Сьогодні навчання в семінаріях є платним. Але студії в інших навчальних закладах коштують ще дорожче. Отож, матеріальні труднощі у цій справі не потрібно ставити на перше місце. Крім них, перепоною до осягнення священичого стану є брак здібностей чи таланту.

– Ви згадали про перепони на шляху до священства в історії.

– Наведу кілька прикладів (а їх є чимало), на основі яких побачимо, як переборювали матеріальні та інтелектуальні перепони.

Апостол Відня та Варшави св. Климент Гофбауер хотів ще замолоду стати священиком та перед ним стояли нездоланні, на перший погляд, перешкоди. Він не мав великих матеріальних статків, працював пекарем. Сталося одного дня так, що юнак чемно послужив якимсь багатим панянкам. Вони зацікавились ним і профінансували йому навчання в семінарії. Щойно тоді він осягнув життєвий ідеал, ставши священиком-Редемптористом. Не легшою дорогою йшов до священства і св. Іван Боско, який мав лише убогу матір і, не досягнувши повноліття, опанував різні професії, в поті чола заробляв гроші. А св. Іван Віяней приватно вчився у добрих священиків. Хоч не міг здати іспиту, але через глибоку побожність був рукоположений на священика. Він став найвідомішим католицьким священиком цілої Франції.

– А які є перепони до вступу в монастир?

– Колись існували перепони матеріального характеру: був поширений звичай, коли дівчина приносила посаг (раніше називали віно, придане, виправи). Сьогодні жоден Чин або Згромадження богопосвяченого життя такого від вступників до монастиря не вимагає. Перешкод іншого характеру також не бракує. Найчастіше походять вони від нерозуміння з боку батьків, родичів та знайомих. Тим, які бажають вступати до монастиря, слід на це все зважати і мати терпець: дочекатися повноліття, завершити розпочате навчання, тощо.

– Отче Василю, як відомо, бажаючих вступати у семінарію є забагато, а охочих вступити в монастир – замало. Як зарадити бракові покликань до монашого стану?

– Добрим прикладом можуть стати сестри Служебниці НДМ в Бразилії, де вони мають майже 50 домів. Разом з монахинями живуть у кожному домі кілька дівчат, деякі з них є сиротами. Перебуваючи в монастирі, вони ходять на науку до звичайної школи, але моляться з сестрами і приглядаються до чернечого життя.

– Що би Ви хотіли сказати хлопцям і дівчатам, які мають намір обрати духовний стан?

– Дорога молоде! Всі ви, що маєте добру волю і мрієте стати священиками або монахами чи монахинями, не бійтеся жодних перепон і пам'ятайте про те, що Господь вас кличе, Він вам допоможе подолати труднощі. А якщо комусь і не вийшло зреалізувати свої наміри, то не бідкайтеся і не оскаржуйте Церкву і монашество. Не змінюйте своєї св. віри через те, що ви, приміром, не поступили до семінарії чи монастиря.

– Щиро дякуємо за інтерв'ю.

Розмовляв о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ПОКЛИКАНИЙ ХРИСТОМ

Заслуженою повагою і шаною серед жителів Стрийщини користується о. Іван Барабаш, парох храму "Всіх святих українського народу" у м. Стрию на Львівщині.

У вересні цього року він відзначив десятиліття священства.

Отець Іван Барабаш народився 7 липня 1962 р. у с. Труханів на Сокальщині. Закінчивши школу, навчався у Львівському ПТУ № 2. Там у Львові згодом познайомився з підпільними священиками УГКЦ. За підпілля підготовлявся до священства. Неодноразово був арештований, але Боже Провидіння допомагало йому вийти з складних життєвих ситуацій. 1 вересня 1990 року він був рукоположений на священика Преосвященним владикою Кир Софроном Дмитерком, ЧСВВ. Першу пасторальну працю проводив в с. Лисятичі на Стрийщині. Поряд з тим душпастирював у м. Стрию, де влітку 1997 року було споруджено каплицю "Всіх святих українського народу". Біля неї заплановано будову нового храму.

На світлині: о. Іван Барабаш після подячної Святої Літургії

У новоствореній громаді в м. Стрию почала діяти Марійська дружина, Вівтарна дружина і бібліотека. Отець Іван надавав також духовну опіку в каплиці св. Йосафата у лікарні. Активну участь бере о. Іван і в громадському житті міста. Він є бажаним гостем у "Просвіті", середній школі № 2. В цьому ювілейному році організував пішу молодіжну прощу до Риму. Незважаючи на великі труднощі, молодь досягла своєї мети.

З нагоди ювілею – 10-ліття священства – в храмі було відслужено подячну Святу Літургію, на яку прибули священики Стрийського та Моршинського деканатів. Святкову Літургію очолив отець-декан Михайло Пецюх. Учні середньої школи № 2 дарували отцю-ювіляру віршовані слова та букети троянд.

Н. БУЧКО, м. Стрий

ЖИТТЄВА І МОНАША ДОРОГА О. МАТЕЯ ГАВРИЛІВА, ЧСВВ

4 листопада цього року о. Матей Гаврилів,ЧСВВ відзначає 25-літній ювілей священства.

Михайло Гаврилів, син Петра і Анастасії Гаврилівих, народився 22 лютого 1949 року у селі Рудники Миколаївського району на Львівщині. У 1956-1964 рр. закінчив Рудниківську загальноосвітню школу. У 1964-1968 рр. навчався у Львівському технікумі громадського харчування і здобув фах техніка-механіка холодильного устаткування. У 1968-1970 рр. служив в армії. У 1971-1977 рр. Михайло Гаврилів навчався у Ленінградській духовній семінарії й академії, здобув ступінь кандидата богословських наук.

4 листопада 1975 року був висвячений у сан священика митрополитом РПЦ Никодимом Ротовим, який виявляв прихильність до нашої Церкви і помер у Ватикані. У 1977-1979 рр. служив на парафіях у с. Дроговиж і с. Демня Миколаївського району на Львівщині. Наприкінці 1979 року о. М. Гаврилів офіційно і прилюдно розірвав з Російською православною Церквою та перейшов до підпільної УГКЦ, до якої прийняв єпископ Павло Василик.

23 липня 1980 року вступив до Чину св. Василія Великого, до якого прийняв бл. п. ієромонах Єронім Тимчук, ЧСВВ. У 1979-1987 рр. о. Матей проводив підпільну душпастирську працю в Україні і поза її межами. Одночасно працював дезінфектором, електриком, двірником, санітаром, слюсарем, оператором газових котлів.

Єромонах Матей Гаврилів, ЧСВВ з 1987 року змагався за легалізацію УГКЦ в складі Комітету захисту УГКЦ. У тому ж році примусово проходив військову службу у Чорнобилі. 19 січня 1988 року склав довічну професію монаших обітів на руки бл. п. о. Єроніма Тимчука, ЧСВВ. У 1990 році о. Матей, вже в умовах відродження Василіянського Чину і Церкви, діяв у Гошівському василіянському монастирі.

Протягом 1980-1989 рр. він зазнавав постійного психологічного тиску з боку органів влади, викликався у КГБ на допити, його звільняли з роботи, тощо.

З жовтня 1990 року по червень 1994 року навчався у папському Східному Інституті, здобув ліцензіат з літургіки. Після закінчення студій з 1994 року викладав літургіку і маріологію, був адміністратором, економом і секретарем василіянського Інституту філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського, який діє при Золочівському монастирі отців Василіян. О. Матей також викладав літургіку і маріологію в ЛБА та на курсах для катехитів.

З кінця 1996 року був ігуменом Золочівського монастиря ЧСВВ. З січня 1999 року працював секретарем Головної Управи Василіянського Чину (Рим). З липня 2000 року о. М. Гаврилів був генеральним консультором (дорадником) Василіянського Чину у Римі.

Редакція "Місіонаря" бажає отцю-ювіляру щедрих Божих ласк і плідної праці на Господній ниві!

СПОМИН ПРО о. МАТЕЯ ГАВРИЛІВА, ЧСВВ З УСТ ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА "МІСІОНАРЯ" о. Й. ВОРОТНЯКА, ЧСВВ

Під час кількох моїх приїздів до України мав нагоду зустрічатися з о. Михайлом Гаврилівим. Про нього багато довідався з його автобіографічної книжки "Кожна людина – це перш за все історія", яку він написав ще за брежнєвських часів. Вона вийшла друком у Римі у період т. зв. гласності та перебудови. Я був глибоко вражений його відвагою та надіями на світле майбутнє УГКЦ.

Незабутніми залишаються розповіді про богослужіння, які він відправляв таємно. Запам'яталися три події. **Перша** стосується богослуженння на цвинтарі у с. Глинське Жовківського району на Львівщині. Отець Михайло дотримав слова і відправив богослуження. Але яким чином? Кадебісти довідалися про ту справу і день та ніч контролювали усі доступні дороги до села. Отець Михайло Гаврилів прибув до хати однієї родини підпільних католиків і в неділю на домовлену годину приїхав ровером у одязі звичайного селянина прямо на цвинтар. Тут відслужив Св. Літургію і так само повернувся, непомічений кордонами міліції.

Друга подія – відважне відзначення тисячоліття християнства у Києві. З групою свідомої греко-католицької молоді і монахинь о. Михайло Гаврилів поїхав до Києва відслужити св. Літургію перед пам'ятником св. Володимира-хрестителя України. Міліція не дала можливості докінчити відправу і застосувала до о. Михайла тортури. Чути було у центрі міста викрики наших людей: "Мафія, мафія! Рятуйте, добрі люди!" Група греко-католиків не відходила з-під будинку управління міліції, куди приволокли відважного священика. Врешті його відпустили і по дорозі до Львова у поїзді о. Михайло відправив ювілейну Службу Божу. Його можна вважати одним з перших священиків, які вийшли з підпілля і прилюдно відправляли богослужіння.

Третя подія сталася у часи легалізації нашої Церкви. Повертаючись з першого "Католікентаг" (день католицької віри, який відзначається щороку у Німеччині) о. Матей Гаврилів, ЧСВВ на новому автомобілі "Нива" (це був подарунок монастиреві для душпастирських цілей), заїхав до монастиря ЧСВВ у Кулі (Югославія). Я спостеріг, що переднє сидіння було дуже заплямоване кров'ю. Виявилося, що він, проїжджаючи біля м. Осієк, підібрав важко зранену у аварії людину. Її ніхто не хотів порятувати. Крім того, що дав розрішення вмираючому, о. Матей відвіз його до шпиталю, проявивши відвагу і благородність душі.

Отож, о. Матея Гавриліва, ЧСВВ я знаю з доброго боку. Напевно, немає людини без вад і це стосується також і його. З нагоди 25-літнього ювілею священства о. Матея подякуймо Господеві за те, що у той переломний час подарував нашій Церкві і Василіянському Чинові таку людину.

ГІРКА ПРАВДА У ЖОВТАНЦЯХ

Свого часу Львівська обласна влада прийняла ніби то компромісну постанову про почергове користування храмом у Жовтанцях католиками і православними. Це дало можливість молитись двом громадам в одному храмі, якщо розважливо (второпно) ведуть себе священики. Деякі священики різних православних конфесій в Галичині нехтують проханнями греко-католиків і не пускають їх в храм. Аргументи Христової науки їх не зворушують. Не зворушує їх і те, що брати в Христі роками моляться під дощем і на морозі на церковному подвір'ї. Приміром, парох православної церкви села Жовтанці не пускає молитись братів греко-католиків навіть на подвір'я їхньої церкви. Цей храм був греко-католицьким, побудований в кінці дев'ятнадцятого століття і посвячений греко-католицьким єпископом Константином Чеховичем. Цей священик нехтує рішенням влади. І сумно було спостерігати, як на храмовий празник Успення Пресвятої Богородиці в селі Жовтанці православна громада молилась у храмі, який їм не належить, а греко-католики змушені були молитись на цвинтарі, між гробами.

Найприкрішим є те, що представники обох конфесій у цей величний празник нашої спільної Матері дивляться скоса одні на одних.

Місцева влада обмежилася лише поздоровленням, адресованим обом громадам. Слід було би їй прослідкувати за виконанням рішення про почергове богослуження, ба подбати, щоб храм був повернутий законним власникам. У альманасі «Київська Церква» один з православних владик написав змістовні слова про суть християнства. Молімося за те, щоб ієрархія та священики не тільки вимовляли змістовні слова, а й впроваджували їх у життя.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт. Рудно на Львівщині

ВІДКРИТТЯ АКАДЕМІЧНОГО РОКУ

16 жовтня у **римо-католицькій семінарії** у смт. Брюховичах на Львівщині відбулося відкриття академічного року. На ньому були присутні Апостольський Нунцій архиєпископ Микола Етерович, п'ять єпископів РКЦ в Україні та єпископ РКЦ Курт Креме з Австрії. Урочисту св. месу відправляли згадані владики та понад 60 священиків. Проповідь виголосив архиєпископ РКЦ Мар'ян Яворський. В актовому залі семінарії присутні заслухали доповідь владики Курта Креме, який висвітлив діяльність Папи Івана Павла II за останні 22 роки його служіння на Петровому престолі. Доповідь була ще прочитана на польській та українській мовах. Дипломи магістрів вручили випускникам, які закінчили шостий рік студій у Вроцлаві. 18 осіб зараховані на нульовий рік цієї семінарії. Від імені Львівської облдержадміністрації присутніх привітав п.С.Боруцький, від імені ЛБА – о.д-р Борис Гудзяк, який подарував наукові видання для бібліотеки семінарії. Від УГКЦ присутніми були о. Гліб Лончина, о. Богдан Прах, о. Михайло Квятковський та о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ.

ДО 100-РІЧЧЯ о. РОМАНА ЧЕРЕДАРЧУКА

У цьому році 5 серпня минуло 100 років від дня народження цього священика.

Він виховувався в родині директора Бродівської гімназії. Батько віддав свого здібного сина на науку до цього навчального закладу. Перша світова війна перервала навчання і Роман у 1918 р. добровільно стає вояком Української Галицької Армії. Воював під Львовом з польськими інтервентами, але в червні 1919 р. з болем і тугою на серці переходить в складі УГА річку Збруч на Східну Україну. Там продовжується війна з більшовицькою армією і він з багатьма своїми побратимами потрапляє у "чотирикутник смерті". Та Боже Провидіння виводить Романа із того "пекла на землі" живим і він повертається до рідної Галичини, де вже панують поляки.

Польська влада інтернує Романа до табору військовополонених. Після звільнення він все-таки закінчує гімназію і за покликом серця вступає до Духовної семінарії у Львові. У 1928 році одружується з Іриною Породько – дочкою директора школи в Коломиї Василя Породька. Того ж року приймає ієрейські свячення і направляється до Бережан, як сотрудник і катехит гімназії. Опісля був парохом в с. Убині на Львівщині, а потім у с. Межигірці, що коло Галича. Останніми парафіями були села Старий і Малий Гвіздець, що біля м. Коломиї на Івано-Франківщині.

У кожному селі, де жив і працював о.Роман, організовано церковний хор. Засновує Апостольство молитви, товариство "Скала", розповсюджує серед се-

На світлині: о. Р. Чередачук з чоловічим хором в с. Убині, 1937 р.

лян добру пресу, часто за власний кошт. Підтримує товариства "Просвіта", "Рідна школа", "Сільський господар". Скрізь він був добрим порадником, батьком, душею парафіян. Коли переїздив із Межигорець на нову парафію у Старий Гвіздець, селяни зі сльозами на очах відпроваджували свого пастиря із хоругвами аж до Станиславова.

Та настав 1946 рік. Агенти НКВС, та й зрадники поміж своїх, не дають спокою о. Чередарчукові. Все частіше викликають його у м. Гвіздець, що був тоді районним центром. Але о. Роман не піддається на ніякі провокації, не підписує анкети про перехід на православіє, залишаючись вірним УГКЦ. Його знову викликають в район і пропонують вибирати: підписати анкету або Сибір і каторжні роботи. Священик залишається вірним своїм ідеалам і йде у підпілля. До кінця життя він таємно виконує свої священичі обов'язки, а також укладає нові колядки і патріотичні пісні, вірші з нагоди урочистих подій, сам пише музику.

У 1948 році вся рідня переїздить до Коломиї, до хати діда В. Породька. Вона знаходилась всього за 100 метрів від управління КДБ. Та, незважаючи на це, у великі свята о. Роман у присутності 25-30 вірних відправляє Службу Божу.

Перебуваючи 24 роки у небезпеці і страху, о. Роман завжди залишався усміхненим, привітним, дотепним. Ніколи не розлучався з думкою, що "все так не буде", що прийде час, розірвуться кайдани і наша Церква та Україна дочекаються волі.

Родину Чередарчуків не залишили у біді приятелі. У будинку часто бували духовні особи: отці Василіяни Софрон Дмитерко, Євген і Ярослав Тимчуки, о. Володимир Багнюк, о. Петро Герелюк, о. Василь Мандрусяк, о. Михайло Коржинський, о. Богдан Соколовський, о. Іван Баранюк та інші. Приходили, щоб піднести на дусі, розрадити.

Не можу не згадати і про вірну дружину о. Романа – Ірину. У сім'ї було дев'ятеро дітей. Коли найстаршій дочці виповнилося 14, їх вигнали з парафіяльної резиденції до сільської хати, де не було навіть підлоги. Десять душ тіснилися в одній кімнаті. Але о. Роман не чув від своєї дружини якихось нарікань. Тільки у довгих і спільних молитвах кожного вечора і ранку діти навколішки разом з мамою вимолювали Божу ласку.

Пригадується, як довгими зимовими вечорами о. Роман не раз брав у руки скрипку, п. Ірина сідала за фортепіано і вони спільно грали мелодії церковних і стрілецьких пісень. Діти їм підспівували. Всі вони успадкували від батьків добрий слух і мелодійні голоси. Двоє з них – Маркіян і вже покійна Богданна – стали професійними музикантами. А наймолодша Любомира – обдарована зовнішньою красою і прекрасним голосом, тепер зачаровує любителів пісні.

Найстарший син Василь, якому батько дав досконалу підготовку, після виходу УГКЦ з підпілля був висвячений у Івано-Франківську на священика. Парафіяни с. Межигірці, довідавшись про це і пам'ятаючи свого колишнього пароха о. Романа, з радістю запросили о. Василя до свого села. Вже 10 років він є парохом у селі, де йому знайома кожна стежка.

Помер о. Роман Чередарчук 29 червня 1972 року. Похований у с. П'ядики на Львівщині. *Вічна йому пам'ять!*

Мирослава ГОШКО,
Мирослав МАНДРУСЯК

ПОМОЛІТЬСЯ

Як сонце сходить – помоліться,
На босу ногу вийдіть на траву,
На сторони чотири поклоніться
І заспівайте Богові хвалу.

За зоряну ясну ніч,
За світлий день, його благословення,
За все живе і кожну річ,
За радісне пташине голосіння.

За шум води і вітер в полі,
Який колише квіти і траву,
За срібні роси, трави духмяні,
За дар віри й Божої краси.

Ганна ДИРИК,
м. Стрий на Львівщині

УСЕ НА СВІТІ – ПРОСТО МАРНОТА

"Усе на світі – просто марнота!" –
Слова ці треба серцем зрозуміти,
Вклякнімо перед іконою Христа,
Молімось і благаймо нам простити!

Простити все: образи, злість і гнів,
Гріхи свідомі й несвідомі, може,
Щасливий той, хто врешті, зрозумів:
Найвища в світі цінність – слово Боже.

Галина БРЕСЛАВСЬКА,
с. Кропивник на Івано-Франківщині

МАЛЕНЬКІ РЕЧІ

Жив собі на світі маленький хлопчик, і всі довкола називали його "хмаринкою". Бо в будень чи у свято, у погожу днину чи негоду він хмурив брови і сердито насуплював носика... Ніхто й не пам'ятав, щоб він коли-небудь посміхався.

Юрко гарно вчився у школі. Але ніколи не радів своїм успіхам. Не тішився добрій оцінці, як інші, а тільки знову нервово хмурив брови. Читав не по літах серйозні книжки. Чудово грав на скрипці, але то все були сумні мелодії... І завжди чекав осені, бо найбільше любив прощальне кружляння пожовтілого листя. У нього не було друзів, він їх уникав, ховався у своєму власному світі, може й гарному, але дуже сумному.

– Насувається хмаринка, зараз буде падати дощ! – сміялися діти, підсміхаючись над серйозним хлопчиком.

– Старий-маленький пішов, – жартували дорослі.

Журилася Юрком мати. Бо хоча й тішив її своєю чутливістю та розсудливістю, але не бачила в ньому життя, такого веселого і безбурботного, як бажала своїй дитині.

Та ще сумно зітхала мала Настуня, Юркова сусідка по парті. Бо може знала його краще, ніж інші діти, й спішила заступитися за хлопця перед насмішкуватими однолітками. Якось спробувала навіть завести з Юрком веселу розмову. Та дарма. Він, як завжди, відмахнувся від дівчинки і кинув незадоволене "Чого тобі?" А Настуня лише розгублено стиснула плечима.

Юрко далі замикався у собі, не шукаючи жодного товариства. Грав на скрипці, подовгу шарудів пожовклим листям, мандруючи звичними парковими алеями... Все, наче як завжди, але щось тривожило Юрка. Той неспокій заваджав йому з тих пір, як спорожніла його парта. Захворіла Настуня. Не було чути безперервного веселого щебетання, дзвінкого сміху, ніхто не радів його успіхам і не заступався перед однокласниками. Та Юрко вперто повторював собі, що той сміх тільки надокучав, а нерозумні Настунині запитання просто виводили з себе.

Бентежений такими думками, Юрко й не зчувся, як біля нього на лавці опинився старенький сивий чоловік. Розумне тонке обличчя та якісь особливо теплі очі посміхалися до Юрка. Хлопець враз схопився з місця, щоб піти геть, але стареча рука м'яко лягла на його плече.

– Ви, певно, кудись дуже поспішаєте, молодий чоловіче? –

делікатно запитав незвичайний чоловік.

– Та ні...,– тихо відповів хлопчик.

А дідусь виявився дуже освіченим і несподівано дотепним. Не минуло й півгодини цікавої розмови, як Юрко радо розповів незнайомцеві усе про свій неспокій. На що диво-дідусь лише лагідно всміхнувся і сказав:

– Життя, друже, складається не лише з великих пожертв та обов'язків, а й з речей наче маленьких, де звичними є добро та посмішка. Але вони здатні перемагати відчай та берегти серце від смутку. Тому людина шукає собі друзів.

Юрко на мить замислився. А коли огледівся, то поруч на лавці лежав тільки кленовий листок, котрого незнайомець вертів у тонких жвавих пальцях. Чоловік зник так само непомітно, як і з'явився.

Наступного дня Юрко ніяк не міг зосередитися. У голові лунали тільки дивні слова, почуті напередодні. Так-сяк відбувши уроки, він складав до торбинки книжки, як почув розмову однокласників:

– Ще візьмемо Настуні яблук...

– Ви йдете до Настуні? А можна з вами? – несподівано для себе спитав Юрко. Діти від подиву аж роти пороззявляли.

– Так, ми хочемо провідати Настуню... Вона, ясно, була б тобі рада.

І того вечора діти, мабуть, вперше почули Юрковий сміх, веселий і щирий. "Конче потрібний такий маленькій душі..." – як сказав хлопцеві той загадковий чоловік. Вже й ніхто не впізнавав у Юркові вчорашнього "хмаринку".

У неділю бабуся повела Юрка до церкви з особливої нагоди. Свято Покрови дуже шанувала і таємничо так проказала, що Матінка Божа повсякчас піклується малими дітками. І була, певно, вкрай подивована, що Юрко не буркнув у відповідь: "Я вже не маленький". Мабуть, вже відчувши особливу перевагу в тому безтурботному слові "маленький". А розчулена бабуня погладила його по мудрій чорнявій голівці.

Юрко тихо стояв поруч з бабусею і уважно вслухався в голос, що лунав у церкві, – ніби й знайомий, і наче ні. Священик говорив дуже виважено і серйозно. Та тут хтось смикнув Юрка за рукав, він оглянувся і побачив своїх друзів. Серед них була і Настуня. Вони покликали його до переду, де зазвичай збиралося багато дітей... І яким великим було здивування Юрка, коли у низенькій постаті священика він впізнав загадкового чоловіка з парку. Чи йому здалося, чи й справді священик посміхнувся хлопчику й добре знайомим Юркові лагідним тоном додав: "Найбільша радість може стати найменшою, якщо її зачинити в одному серці, а маленька – найбільшою, якщо її розділять щирі душі..."

Романна АНТОНЮК

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua

Підписано до друку 26.10.2000 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.621

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2000.

ЗМІСТ

Слово редактора 289
Намір Апостольства молитви на листопад 290
Намір Апостольства молитви на грудень 292
К'яра Любіх
"Слово життя" 293
"Дякуємо Тобі, Боже" 294
Василіянський Чин сьогодні (2) 295
Наукова конференція в Інституті фізичної культури 296
Священичі свячення у Бороняві 297
с. Констанція Сенюк, ЧСВВ
Провінційна капітула сестер Василіянок 298
Відпустові святкування у Жовкві 299
Духовний здвиг у Крилосі 300
Тетяна Старик
Почитання Богородиці у с. Лопушна 302
Ігор Скленар
Про реорганізацію єпархій УГКЦ, майбутній Собор та візит Папи 303
Ольга Крак
Інтронізація Сокальського єпарха Кир Михаїла Колтуна 304
бр. Йосафат Фітель, ЧСВВ
Слідами св. Йосафата 305
Святий Йосафат Кунцевич – сподвижник Церковної єдності 306
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Біль і радість материнського серця 307
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Храмові в Радванцях – 300 років 309
Нова книга – "Божий палець" 309
Шлях до священства і монашества 310
Н.Бучко
Покликаний Христом 311
Життєва і монаша дорога о. Матея Гавриліва, ЧСВВ і спомин про нього 312
о. Роман Каспришин
Гірка правда у Жовтанцях 314
Відкриття академічного року 314
Мирослава Гошко, Мирослав Мандрусяк
До 100-річчя о. Романа Чередарчука 315
Поетична сторінка 317
Романна Антонюк
Маленькі речі 319

На обкладинці: Св. священномученик Йосафат Кунцевич *(автор – о. єромонах Григорій Планчак)*

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ГОЛОВОЛОМКА

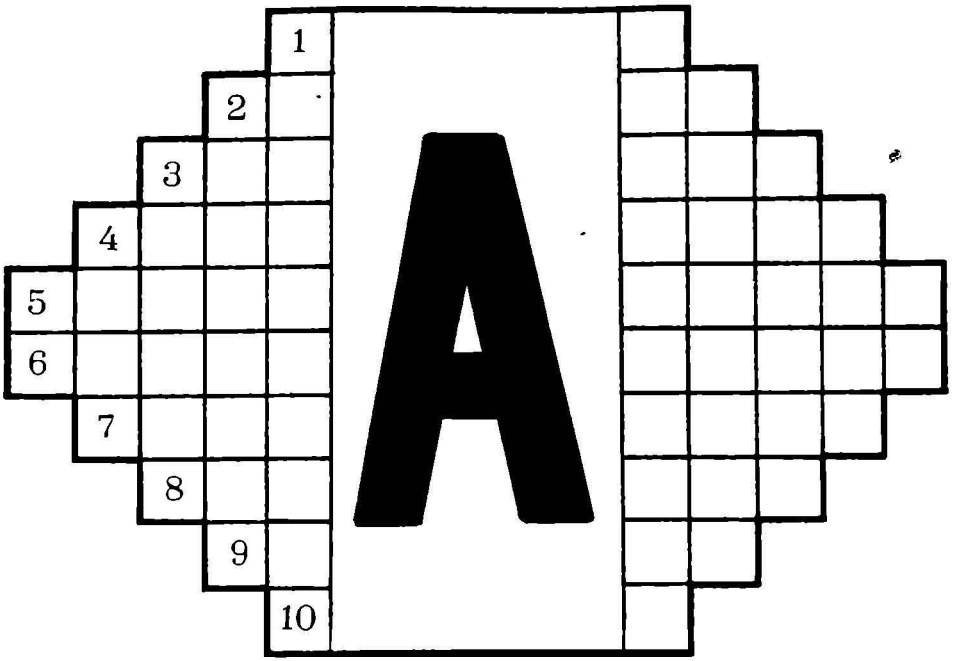

(замість трьох крапок вставте слово)

1. Місце вічного блаженства для душ померлих праведників.
2. "... хай лунає від небесних сил! Хай славиться днесь Божий Михаїл" (із пісні).
3. Великий сподвижник унії.
4. «Один бо Ваш ... – Христос. Найбільший з вас буде вам слугою. Хто себе вивищить, той буде принижений, а хто себе принизить, той буде вивищений (із Святого Письма).
5. Моральна чеснота.
6. Галицький митрополит, видав перший молитовник народною мовою.
7. Мати св. Івана Хрестителя.
8. Сукупність усіх літер, розміщених в усталеному для кожної мови порядку.
9. Столиця європейської держави.
10. "Йосафата звеличаймо в цей святий великий ..." (із пісні).

Склала Леся ШТИКАЛО

Відповіді на кросворд «Марійський», опублікований у № 10 за 2000 рік.

По горизонталі: 5. Фатіма. 6. Жертва. 9. Честь. 10. Слава. 11. Молитва. 14. Кондак. 15. Кирило. 18. Цариця. 19. Дитина. 23. Домінік. 25. Скала. 26. Марко. 27. «Світоч». 28. Крилос.

По вертикалі: 1. Щастя. 2. Омофор. 3. Церква. 4. Авель. 7. Нестор. 8. Світло. 12. Зарваниця 13. Кишакевич. 16. Батько. 17. «Книжка». 20. Покров. 21. Гітара. 22. Слово. 24. Сабол.

25 листопада вшановуємо одного з найвизначніших сподвижників нашої віри – св. Йосафата Кунцевича. Публікуємо уривки з богослужень, присвячених цьому священномученику.

НА ВЕЧІРНІ

Стихири

Ти був правним священиком аж до своєї смерти, священномученику Йосафате. Звершуючи божественні й невимовні таїнства, ти пролляв свою кров за Христа Бога і приніс себе в доброугодну жертву. Маючи до нього сміливість, молися пильно за тих, що з вірою і любов'ю звершують твою пречесну пам'ять і почитають її, щоб спаслися від напастей і всяких небезпек та утисків.

Стихири на Литії

(г.1): Прийдімо всі й побожними піснями звеличмо духовно пам'ять священномученика Йосафата, бо він усував тернину розбрату й насаджував у душах спасенні навчання, багаті на плоди святості.

Ти свято голосив Боже Євангеліє, закріплюючи кров'ю божеські навчання поміж обманеними овечками, священномученику Йосафате, тож висушив бісівський потік і, як переможець, вийшов на небо, прийнявши вінок перемоги.

НА УТРЕНІ

Величання

Величаємо тебе, священномученику Йосафате, і вшановуємо славні твої страждання, що їх ти витерпів за з'єднання.

Стих: Слухайте це, всі народи, уважайте, всі мешканці світу.

Стих: Праведник квітнутиме, немов пальма; він виженеться вгору, мов кедр ливанський.

Стих: Пам'ять про праведника буде вічна. Лихої слави він не лякається.

Слава і нині:

Алилуя, алилуя, алилуя: Слава тобі, Боже! *(3 р.)*

(«Молитвослов», Рим-Торонто, 1990)